Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 17*

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΟΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὁ λύκος

— Ξέρετε τί, παιδιά; ἔλεγεν ὑπερήφανος ὁ Βάσκας. Θὰ φτειάσω κ' ἕνα δίκτυ ποῦ θὰ πιάνῃ ἀλεποῦδες!

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃς νὰ πιάσῃς ἀλεποῦ! εἶπεν ὁ Σαμσόνκας. Ξέρεις τί πονηρὴ ποῦ εἶνε ἡ ἀλεποῦ; Εἶνε τὸ ἐξυπνότερο ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανά... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γελάσῃ, αὐτὴ ὅμως τοὺς γελᾷ ὅλους.

— Χμ! ἐμένα δὲν θὰ μὲ γελάσῃ. Μιὰ φορὰ εἶδα μιὰ κυρία νὰ φορῇ στὸ λαιμὸ γούνα ἀπὸ τομάρι ἀλεποῦς.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Μὰ γιὰ νὰ τὴν γδάρουν, αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς τὴν ἔπιασαν. Ἔ, θὰ πιάσω κ' ἐγὼ μιὰν ἀλεποῦ.

— Καλέ θὰ τὴν εἶχαν σκοτώσῃ μὲ τουφέκι! ἐναντιώθη πάλιν ὁ Σαμσόνκας.

— Τὸ τουφέκι τρυπάει τὸ τομάρι καὶ τὸ χαλᾷ, ἀπεκρίθη ὁ Βάσκας. Ἐγὼ θὰ τὴν πιάσω ζωντανή, μὲ δίχτυ. Ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ τὸ φτειάσω. Ἂν εἶχα παράδες, θὰ ἔπιανα καὶ ἀρκούδα.

— Ἀρκούδα;! ἀνέκραξε ὁ Σαμσόνκας δύσπιστος.

— Μάλιστα, ἀρκούδα.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!... Ἐμένα θὰ κοροϊδέψῃς;

Καὶ ὁ Σαμσόνκας, ὁ ὁποῖος εὔκολα ἀναβεν, ἔκαμε νὰ δώσῃ τοῦ Βάσκα μίαν γροθιάν. Ἀλλὰ ἡ κλαδωσιὰ ἑνὸς δένδρου δὲν εἶνε βέβαια κατάλληλος τόπος διὰ πυγμαχίαν, καὶ μὲ τὸ ἀπότομον κίνημα ποῦ ἔκαμεν, ὁ Σαμσόνκας ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πάρα-κάτω κλάδους τῆς δρυός.

— Στάσου, στάσου, καὶ τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ! ἐφώναξεν ἀπὸ ἐκεῖ-κάτω πρὸς τὸν Βάσκαν.

— Περιμένω νὰ μοῦ δείξῃς! ἀπεκρίθη ὁ μικρός.

— Θὰ σὲ διορθώσω!...

— Ἀνέβα λοιπὸν νὰ μὲ διορθώσῃς! τί στέκεσαι;

—Ὄχι τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Σαμσόνκας σκεπτικός. Τώρα δὲν ἔχω πολλὴ δύναμι. Ἀλλὰ περίμενε. Θὰ τρέξω στὸ Βασιληᾶ τῶν Λύκων, θὰ τοῦ πάω ἕνα σκυλάκι, καὶ ἐκεῖνος θὰ μοῦ χαρίσῃ τὴ δύναμι τεσσάρων δένδρων, τριῶν ἀέριδων καὶ ὅλης τῆς γῆς. Νὰ ἰδῇς τότε γροθιὲς ποῦ θὰ σοῦ καταφέρω!

— Πήγαινε λοιπόν, τρέξε γρήγορα στὸ λύκο! ἀπεκρίθη ὁ Βάσκας γελῶν.

— Στάσου, στάσου!...

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Σαμσόνκας, μὲ δυνατὴν κραυγὴν τρόμου, ἤρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ δένδρον.

— Τί τρέχει;

Ὁ Κολοβὸς ἐπίσης οὐρλιαζεν, ἐγαύγιζεν, ἔκαμνε σὰν τρελός...

— Λύκος, παιδιά!... ἕνας λύκος!.. ἕνας λύκος!...

Ὁ Σαμσόνκας ἔτρεμε σύσσωμος.

— Ποῦ εἶνε; ποῦ τὸν βλέπεις;

— Νά, νά...'κεῖ πέρα.. στὰ χαμόδενδρα.

Ὁ Βάσκας ἀνέκραξεν:

—Ὤ, τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλί! Θὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος!...

Κατέβη εἰς τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ δένδρον, ἄρπαξε τὸν Κολοβὸν καὶ τὸν ἔδωσε τοῦ Σαμσόνκα, ὁ ὁποῖος ἔδραξε τὸ ζῷον ἀπὸ τὸ πυκνόν του τρίχωμα. Ἔπειτα ὁ Βάσκας ἐσκαρφάλωσε καὶ πάλιν εἰς τὸ δένδρον. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐστέκοντο τώρα καὶ οἱ τέσσαρες. Ὁ Κολοβὸς εἶχε ζαρώσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του κοντὰ εἰς τὸν Σάσαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι.

Ὁ Σάσας ἐφοβεῖτο. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ἔβλεπεν ἄγριον ζῶον, θηρίον, ἐλεύθερον. Πόσον ὀλίγον ὡμοίαζεν ὁ λύκος αὐτὸς μὲ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους φυλακισμένους τῶν Θηριοτρο-

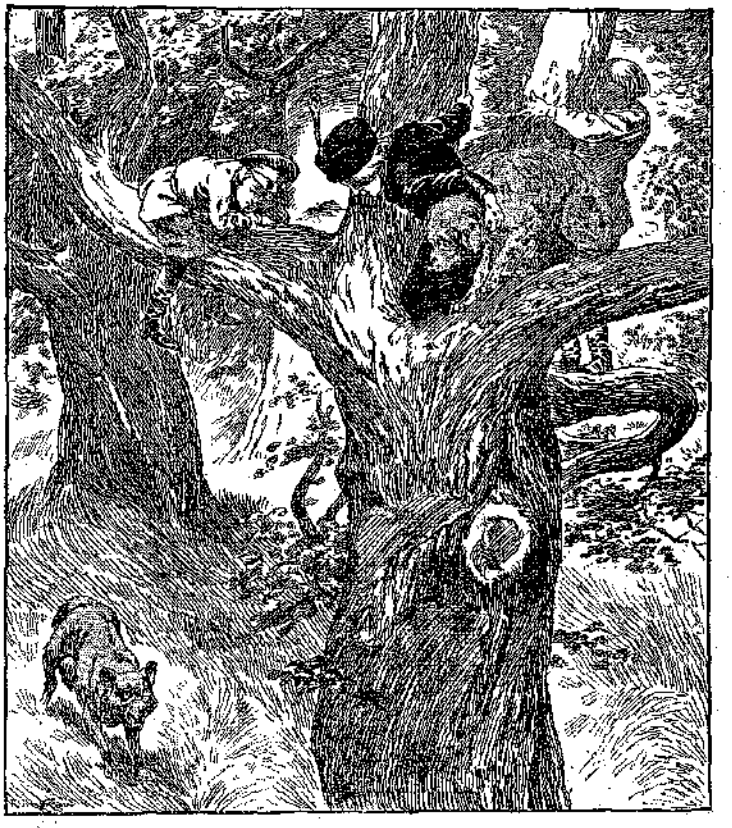

«Ὁ λύκος ὥρμησε πρὸς τὸ δένδρον...» (Σελ. 130, στ. α'.)

φείων καὶ τῶν Ζωολογικῶν Κήπων, τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ζαρωμένους !...

— Ὦ Θεέ μου ! ἐσυλλογίζετο ὁ μικρός· ἂν πέσω τώρα ἀπὸ τὸ δένδρο, πάει, αὐτὸς ὁ λύκος θὰ μὲ κάμῃ κομμάτια.

Ὁ Βάσκας ἀπεναντίας ἦτο ἄφοβος. Ἐγελοῦσεν, ἀστειεύετο, ἐκορόϊδευε τὸν Σαμσόνκαν, ἐπείραζε τὸν λύκον.

— Ἔ, κουμπαρούλη, κουμπαράκο ! τοῦ ἐφώναζε. Δὲν βγαίνεις καὶ λιγάκι νὰ σὲ ἰδοῦμε καλλίτερα ; Δὲν ἀνεβαίνεις ἐ'τὸ δενδρί ;

Ἐκεῖ-κάτω, ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους, ἐφαίνετο ἕνα μακρὺ ρύγχος σταχτερὸν καὶ δύο μάτια φλογερά.

— Ἔλα λοιπὸν ποῦ σοῦ λέω !.. Ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἕνα πρᾶμμα καλό... Νά, θέλεις νὰ φᾷς τὸν Σαμσόνκα ; Εἶνε τρυφερὸς σὰν ἀρνάκι !

Ὁ λύκος ἐβγῆκεν ὁλωσδιόλου ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ δένδρον. Ἦτο μεγάλος, δυνατός, εὐκίνητος, ἀνάμαλλος, πεινάλεος, μὲ τὸ τρομερόν του στόμα ἀνοικτόν.

— Μωρὲ πεῖνα ποῦ τὴν ἔχει ! ἔλεγεν ὁ Βάσκας φαιδρότατος· θὰ ἦταν καλὸς νὰ μᾶς φάῃ καὶ τοὺς τρεῖς, καὶ ἀκόμα νὰ πεινᾷ...

Ἔκοψεν ἕνα ξερόκλαδον καὶ τὸ ἔρριψε τοῦ λύκου :

— Αὐτὸ σ' ἀρέσει, κουμπαρούλη ;

Ὁ κουμπαρούλης ἐτρίφθη εἰς τὸν κορμὸν τῆς δρυὸς καὶ ἐκάθησε.

Ὁ Βάσκας ἔκοψεν ἀκόμη ἕνα κλαδὶ καὶ τὸ ἔρριξε μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα, ὥστε ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου. Ὁ λύκος τὸ ἐδάγκασε μὲ λύσσαν. Ἡ καρδία τοῦ Σάσα ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ—τόσον φόβερὸν ἦτο ἐκεῖνο ποῦ ἔβλεπε. Ὁ Σαμσόνκας εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια διὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Ὁ Κολοβὸς ἔτρεμε σύσσωμος καὶ ὁ τρόμος του μετεδίδετο εἰς τὸν Σάσαν. Μόνος ὁ Βάσκας ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ καὶ νὰ ἐρεθίζῃ τὸν λύκον. Ἀλήθεια, δὲν ἠσθάνετο φόβον αὐτός ; Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ καὶ ἀμαθοῦς χωρικοῦ ἦτο τῳόντι ξένη πρὸς αὐτὸ τὸ αἴσθημα ;

Ὁ Σαμσόνκας ἐπῆγε κοντά του καὶ μὲ τρέμουσαν φωνὴν τὸν ἠρώτησε :

— Βάσκα . . . Βάσκα . . . θὰ μείνῃ πολλὴ ὥρα ἐδῶ ;

— Ὅση ὥρα θέλει. Μήπως πληρώνει νοῖκι ;

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν λύκον :

— Ἔ, κουμπαρούλη ! τοῦ ἐφώναξε. Μήπως θέλεις νὰ φᾷς τὸ σκυλί μας ; Κολοβὸ τὸ λένε καὶ εἶνε παχουλὸ καὶ τρυφερό.

— Μὰ γιατί δὲν τὸν διώχνετε; ἐθρηνολογοῦσεν ὁ δυστυχὴς Κολοβός· γιατί μὲ τρομάζετε ἔτσι ; Γιατί μ' ἐκουβαλήσατε ἐδῶ, ἐνῷ στὸ σπίτι ἤμουν τόσῳ καλά; Οὔτε λύκοι ἐκεῖ, οὔτε τίποτα.

Οἱ γογγυσμοὶ καὶ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ σκύλου ἐξηρέθιζαν προφανῶς τὸν λύκον. Ἀνήσυχος, ἤρχιζε νὰ στρηφογυρίζῃ ὁλόγυρα εἰς τὸ δένδρον· ἔπειτα πάλιν ἐκάθισεν, ἐσήκωσε τὸ ρύγχος του καὶ ἔβγαλεν ἕνα τέτοιο οὔρλιασμα, ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Βάσκας, ὡς ὡμολόγησεν ἀργότερα, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ παγώνῃ... Τὸ οὔρλιασμα ἐκεῖνο ἐξέφραζε κάτι τόσῳ φοβερόν, θλιβερόν, ἄγριον καὶ ἀγωνιῶδες, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἀδιάφορος. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἄλαι αἱ προϋπάρξασαι γενεαὶ τῶν προγόνων τοῦ λύκου ἐθρήνουν μὲ τὴν κραυγὴν ἐκείνην τῆς πείνης, τοῦ ψύχους, τῆς ἐρημίας, ποῦ ὑψώνετο ὡς παράπονον, ὡς διαμαρτυρία κατὰ τῆς σκληρότητος τῆς φύσεως, ἡ ὁποία τοῖς εἶχε δώσῃ τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ζωήν !...

— Θὰ μείνῃ πολλὴ ὥρα ἀκόμη ἐδῶ ; ξαναρώτησεν ὁ Σαμσόνκας σιγὰ-σιγά.

— Κατέβα λοιπὸν νὰ τὸν ρωτήσῃς. Ἀλλὰ πρόσεξε νὰ βγάλῃς τὸ κασκέτο σου καὶ νὰ φανῇς εὐγενής. Τοῦ ἀρέσει, ξέρεις, ἡ εὐγένεια.

Ὁ λύκος ἤρχισε πάλιν νὰ στρηφογυρίζῃ, νὰ δαγκάνῃ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου καὶ νὰ μυρίζῃ τὸ ἔδαφος. Ἔξαφνα ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα πρᾶγμα.

— Σάσα ; Σάσα !

— Τί εἶνε ;

— Βρῆκε τὰ παπούτσια σου. Τώρα θὰ γελάσουμε !

Ὁ λύκος τὰ ἤγγισε μὲ τὸ ἐμπρόσθιον πόδι καὶ ἔτριξε τὰ δόντια του.

— Πῶς σοῦ φαίνουνται, κουμπαρούλη; Δοκίμασέ τα λοιπόν !... Σοῦ γίνονται ; ἔ ; Μόνο ποῦ θὰ ἤθελες νὰ εἶνε τέσσερα... Ἰδές ! ἰδές, Σάσα, πᾶνε τὰ παπούτσια σου ! ἀντίο !...

Πραγματικῶς ὁ λύκος ἐξέσχιζε τὰ ὑποδήματα μὲ λύσσαν, τὰ ἔκαμνε κομμάτια. Ὁ Σάσας ἀνατρίχιασε. Ἂν ἔπιπτε κανεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον, ἔτσι θὰ τοῦ ἐξέσχιζεν ὁ λύκος τὰ κρέατα.

— Τὸν χειμῶνα, ἐξήγησεν ὁ Βάσκας, τρώει καὶ παπούτσια. Τὸ καλοκαῖρι ὅμως εἶνε τυχερότερος,—τρώει λαγούς.

Καὶ πάλιν ὁ λύκος ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ἦτο ζῶον νευρικόν, ἀνήσυχον· δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ὁ Βάσκας ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ αὐτός. Δὲν τοῦ ἦτο εὐχάριστον νὰ μένῃ τόσην ὥραν ἀκίνητος. Τὰ πόδια του ἐμουδιάζαν.

— Φεύγουμε, παιδιά ;

— Ἀπὸ ποῦ ; πῶς ;

— Μὰ νὰ σκεφθοῦμε !

— Ὄχι· καλλίτερα νὰ μὴν τὸ κουνήσουμε ἀπὸ ἐδῶ· ἀπήντησεν ὁ Σαμσόνκας ἔντρομος.

— Ὡραία δουλειά ! Μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ὁ λύκος δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτα καὶ μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ἀκόμη δυὸ ἡμέρες ; Αὐτὸς εἶνε, μάτια μου, 'ς τὸ σπίτι του. Μπορεῖ νὰ ξαπλωθῇ στὸ χορτάρι, νὰ κοιμηθῇ, καὶ μεῖς νὰ περιμένουμε ! Ἄ, ὄχι ! ἐγὼ θὰ φύγω !

— Καὶ ποῦ θὰ πᾷς ;

— Μὰ σοῦ εἶπα... πρέπει νὰ σκεφθῶ.

Καὶ ὁ Βάσκας ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ρίπτων ὁλόγυρα βλέμματα διαπερastικά...

— Σεῖς, παιδιά, εἶπε μετ' ὀλίγον, θὰ σταθῆτε ἐδῶ φρόνιμα, κ' ἐγὼ θὰ ἀναβῶ ψηλότερα. Κυττάξτε ἐκεῖνο τὸ δένδρο, τί κοντὰ ποῦ εἶνε στὸ δικό μας. Καὶ πάρα-πέρα ἔχει ἄλλο δένδρο...

Καὶ πρὶν τελειώσῃ τὴν σκέψιν του, ἀνέβη γοργὸς εἰς τὴν κορυφήν. Ἐκεῖ μακρὸς κλάδος ἐξετείνετο, ἀρκετὰ στερεὸς ὥστε νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τοῦ παιδίου. Τὸν ἐκαβαλλίκευσε καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπροχώρησε ἕως τὴν ἄκρην του.

— Τί κάνεις ἐκεῖ ; τοῦ ἐφώναξεν ὁ Σάσας.

— Τώρα θὰ ἰδῇς.

— Μὰ εἶσαι τρελλός ! θὰ πέσῃς !

— Μὴ φοβᾶσαι. Νά !

Ὁ Βάσκας ἐκρεμάσθη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κλάδου, ἐταλαντεύθη ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήδησεν εἰς τὸ διπλανὸν δένδρον. Συγχρόνως ἔσκασε τὰ γέλια καὶ ἤρχισε νὰ πειράζῃ τὸν λύκον :

— Τί μαντάτα, κουμπαρούλη ; Σ' ἀρέσει τὸ παιγνίδι μου ; Ἄ, μὴ σὲ μέλει, καὶ ὁ Βάσκας εἶνε πιὸ πονηρὸς ἀπὸ ἕνα λύκο !

Τώρα ὁ λύκος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐτρεχεν ἀπὸ τὸ ἕνα δένδρον εἰς τὸ ἄλλο.

— Σάσα ! Σαμσόνκα ! ἐφώναζεν ὁ Βάσκας.

— Τί θέλεις ;

— Περιμένετέ με ἐδῶ. Θὰ γυρίσω... Φεύγω τώρα πηδῶντας ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο...

— Μ' ἂν πέσῃς ;

— Ἐγὼ νὰ πέσω ; Δὲν ἐτρελλάθηκα !

Ὁ Σαμσόνκας ἐνόησε τὸ σχέδιον τοῦ Βάσκα καὶ ἡσύχασε.

— Ὁ λύκος ὅμως δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Κυττάζετε νὰ τὸν κρατήσετε σεῖς ἐκεῖ, ὅπως-ὅπως... Γιατί ὁ Κολοβὸς ἐσώπασε ; Πρέπει νὰ γαυγίζῃ, νὰ οὐρλιάζῃ... Τραβῆξτέ του τ' αὐτιά !

Ὁ Σαμσόνκας ἐπλησίασε τὸν Κολοβὸν καὶ τοῦ ἐτράβηξε τὸ αὐτί.

— Τί εἶνε ; τί θέλετε ; οὔρλιασεν ὁ σκύλος.

Ὁ Σάσας τοῦ ἐτράβηξε τότε καὶ τὸ ἄλλο αὐτί.

— Ἀφῆστέ με λοιπόν ! μὰ τί σᾶς ἔκαμα ; ἐξηκολούθησε νὰ οὐρλιάζῃ ὁ σκύλος.

Ὁ λύκος τὸν ἤκουσε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν βελανιδιάν.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπωφελήθη ὁ Βάσκας διὰ νὰ πηδήσῃ εἰς ἄλλο δένδρον, ὀλίγον μακρύτερα. Ἀπὸ αὐτὸ ἐπήδησεν εἰς ἄλλο, ἔπειτα εἰς ἄλλο... Μετ' ὀλίγον ἔπαυσε νὰ βλέπῃ τοὺς συντρόφους του. Ἤκουε μόνον μακρόθεν τὰς φωνάς των.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΟ ὡραίας φιλολογικὰς ἑορτὰς εἴχαμεν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας : τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη καὶ τὴν τεσσαρακονταετηρίδα τοῦ Γεωργίου Μιστριώτου.

Τὸν δεύτερον βεβαίως τὸν γνωρίζετε : Εἶνε ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, σύμβουλος εἰς τὸ Ἀρσάκειον, ἱδρυτὴς καὶ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων, καὶ συγγραφεὺς πολυαρίθμων φιλολογικῶν βιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται αἱ ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων μετὰ σχολίων, — βιβλία, τὰ ὁποῖα πολλάκις βεβαίως σᾶς ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ Γυμνάσιον.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Γεωργίου Μιστριώτου ἐτελέσθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου ὄχι ἁπλῶς καὶ μόνον μὲ τυπικὴν ἐπισημότητα, ἀλλὰ μὲ τὰς εἰλικρινεστέρας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ. Πολυπληθεῖς οἱ μαθηταὶ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου, παλαιοὶ καὶ νέοι, τὸν περιεστοίχισαν ἐνθουσιώδεις καὶ τὸν προσεφώνησαν μὲ θερμὰ καὶ ὡραῖα λόγια, καὶ τῷ προσέφεραν πολύτιμα ἀναμνηστικὰ δῶρα. Ἔπειτα τὸν συνώδευσαν ἐν διαθηλώσει μέχρι τῆς οἰκίας του, καὶ τὸ ἑσπέρας παρέθεσαν γεῦμα πρὸς τιμήν του.

Τὸν Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντην ἀμφιβάλλω ἂν τὸν γνωρίζετε. Ἴσως οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς πρώτην φορὰν ἀκούουν τὄνομά του. . . Καὶ ὅμως καὶ αὐτοῦ—τοῦ ἀγνώστου σας—ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς ἑωρτάσθη μ' ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», παρευρεθέντων τῶν Πριγκίπων, ὅλων τῶν λογίων καὶ τοῦ ἄνθους τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Τὴν τιμητικὴν μάλιστα αὐτὴν προεσπερίδα εἶχεν ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν ὑψηλήν της προστασίαν ἡ πριγκίπισσα Μαρία, ὁ δὲ πρίγκιψ Γεώργιος προσέφερεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ 500 δραχμὰς ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ Παπαδιαμάντη.

Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης εἶνε ἁπλοῦς διηγηματογράφος. Δὲν εἶνε δηλαδὴ τίποτε ἄλλο παρὰ διηγηματογράφος. Οὔτε θέσεις κατέχει, οὔτε ἀξιώματα, οὔτε τίτλους, οὔτε πλούτη. Ἐπὶ εἰκοσιπέντε τώρα χρόνια γράφει διηγήματα καὶ τὰ δημοσιεύει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς ἐφημερίδας, εἰς περιοδικά, εἰς ἡμερολόγια. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους εἰς τὴν Ἑλλάδα ποῦ καλλιεργοῦν ἀποκλειστικῶς τὴν δημιουργικὴν φιλολογίαν. Εἰς αὐτὴν ἀφιέρωσεν ὅλην του τὴν ζωήν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἔζησεν ἕως τώρα—μὲ πολλὴν στενοχωρίαν, διότι, καθὼς ἴσως γνωρίζετε, οἱ συγγραφεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἀμείβονται ἠγεμονικῶς. Καὶ μάλιστα συγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι, ὅπως ὁ Παπαδιαμάντης, δὲν εἶνε διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ὀλίγους, τοὺς πολὺ ἐκλεκτοὺς καὶ πολὺ μορφωμένους. Φανταστῆτε ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης ἀκόμη δὲν ἐτύπωσε βιβλίον ! Καὶ ὅμως μὲ τὰ σκόρπια διηγήματά του θὰ ἠμποροῦσε νὰ ποτελέσῃ πέντε, δέκα μεγάλους τόμους. Τοῦτο ὀφείλεται ἐν μέρει εἰς ἰδικήν του ἀφέλειαν καὶ ἀφροντισίαν· ἀλλ' ὀφείλεται καὶ προπάντων εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ. Ἐὰν ὁ Παπαδιαμάντης ἐζοῦσεν εἰς ἄλλον τόπον, χίλιοι ἐκδόται θὰ ἠμιλλῶντο ποῖος νὰ πρωτοεκδώσῃ τὰ ἔργα του. Ἐδῶ ὅμως ποῖος ἐκδότης θὰ ἐτολμοῦσε νὰ ἀναλάβῃ τοιοῦτον πρᾶγμα μὲ κίνδυνον νὰ χάσῃ τὰ ἔξοδά του ;

Διηγηματογράφος λοιπὸν ὁ Παπαδιαμάντης· ἀλλὰ—καὶ ἐδῶ εἶνε ἡ σπουδαία διαφορὰ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους—μεγάλος διηγηματογράφος. Ὀλίγοι συγγραφεῖς, ὄχι πλέον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔχουν τὴν ἀξίαν τοῦ Ἕλληνος διηγηματογράφου. Τὰ νησιώτικα διηγήματά του,— ἡ *Νοσταλγός*, *Ὄνειρο στὸ κῦμα*, *Ὀλόγυρα στὴ λίμνη*, τὸ μυθιστόρημα ἡ *Φόνισσα*, κτλ. κτλ. — εἶνε καθαυτὸ ἀριστουργήματα. Οἱ πολὺ μορφωμένοι καὶ καλαίσθητοι, οἱ ἐκλεκτοὶ ποῦ καταλαβαίνουν ἀπὸ τέτοια πράγματα, θεωροῦν τὸν Παπαδιαμάντην ὡς τὸν κορυφαῖον τῶν διηγηματογράφων μας, καὶ τὸν συγκρίνουν πρὸς τοὺς μεγαλητέρους Εὐρωπαίους. Καὶ αὐτοὶ ἀκριβῶς ἐνήργησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἑορτασθῇ καταλλήλως ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τοῦ ἐξόχου συγγραφέως, καὶ αὐτοὶ ἐπεκαλέσθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν προστασίαν τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας — προθύμου, φαίνεται, ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων νὰ προστατεύῃ τὰ γράμματα, — καὶ αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ γεμίσῃ ἡ αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον.

Ἐκεῖ τότε ρήτορες καὶ ποιηταὶ παρουσίασαν καὶ ἐγνώρισαν εἰς τὸ κοινὸν τὸν Παπαδιαμάντην· συνέβη δὲ τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι οἱ περισσότεροι μετέβησαν εἰς τὸν Παρνασσὸν νὰ ἑορτάσουν τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα συγγραφέως, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠγνόουν καὶ τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαν ἐξ ὅσων ἤκουσαν ἐκεῖ. Τὸ ἐγκώμιόν του ἔπλεξαν εὐγλώττως οἱ κ. κ. Κακλαμάνος καὶ Νιρβάνας, ὁ ποιητὴς Προβελέγγιος ἀπήγγειλεν ὡραίαν ᾠδὴν εἰς τὸν ἑορτάζοντα, καὶ ἡ κυρία Θεώνη Παπᾶ ἀνέγνωσεν ἕνα του διήγημα.

Τί ἔκαμνεν εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Παπαδιαμάντης ; Ἦτο τάχα ἐκεῖ παρών, μεταξὺ τῶν πριγκίπων, καὶ ἠυχαρίστησε κατόπιν τοὺς πανηγυριστάς του; Διόλου. Ὁ Παπαδιαμάντης, ἀγαπητοί μου, ἀπουσίαζεν. Ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς κανένα Ἐκκλησάκι, ψάλλων, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὸν ἑσπερινόν... Ὅσον μεγάλος συγγραφεύς, τόσον καὶ μετριόφρων. Ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ εἰς ἑορτὴν διδομένην πρὸς τιμήν του! Ἴσως μάλιστα δὲν εἶχεν οὔτε τὴν κατάλληλον περιβολὴν διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τόσον ἐπίσημον ὁμήγυριν. Διότι, καθὼς σᾶς εἶπα, ὁ Παπαδιαμάντης εἶνε πτωχός. Ἂν τύχῃ νὰ τὸν συναντήσετε, ἁπλοῦν, ἀπέριττον, πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, μὲ καλογνωμικὴν ὄψιν καὶ μὲ χριστιανικὴν ἀφέλειαν, ποτὲ δὲν θὰ ὑποθέσετε ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας ἕνα συγγραφέα, καὶ μάλιστα τόσῳ μεγάλον...

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι διὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Παρνασσοῦ, δὲν ἐτιμήθη ὁ Παπαδιαμάντης ὁ περιφρονῶν τὰς τιμάς, ὡς ἀνώτερος αὐτῶν. Ἐτιμήθησαν ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ἔκαμαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Στὰ χρόνια, λέν, τὰ περασμένα
Πῶς τάχα ἀνθήμερος πασᾶς
Τὸν πύργο τοῦ εἶχε ἐδῶ σημένα
Μέσ' στὸ χωριὸ τῆς Κηφισιᾶς.

Κι' ὅσα ἂν τοῦ τύχαινε νὰ πιάσῃ
Κλεφτόπουλα στὴ λαγκαδιά,
Τᾶσερνε ἐδῶ νὰ τὰ κρεμάσῃ
'Απ' τοῦ πλατάνου τὰ κλαδιά.

Κι' εἶνε ἀπ' τὸ αἷμα, λέν, ἐκεῖνο
Τώρα ἁγιασμένη ἡ πλατανιά
Εἰδὲ, πασᾶς κι' ἐγὼ νὰ γίνω
Θᾶθελα, δίχως ἐσπλαχνιά,

Καὶ τὰ κοπάδια αὐτὰ ἐδωπέρα,
Ποῦ κάθε χάσανε ἐθνισμὸ
Καὶ ποῦ σαπίζουν τὸν ἀέρα
Μὲ μολυσμένο ἀνασασμό,

Ναί, θᾶθελα ὅλα νὰ τὰ πιάσω
—"Ανδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιὰ—
Καὶ σὰ σφαχτὰ νὰ τὰ κρεμάσω
'Απ' τοῦ πλατάνου τὰ κλαδιά.

ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

Ντρίγγ! Ντρίγγ!... κάθε τόσο κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, καὶ κάθε τόσο ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ἡ Λιλίκα τρέχει στὴ σκάλα.

— Ποιὸς εἶνε; — Ἐμεῖς!... ἐμεῖς!... — Ὁρίστε! ὁρίστε!

Καὶ ἔρχονται τὰ κοριτσάκια, οἱ φιληνάδες τῆς Λιλίκας, οἱ μικρὲς μητεροῦλες μὲ τὰ παιδάκια των.

Πρώτη καὶ καλλίτερη ἔφθασεν ἡ κυρία Φιφή, μὲ τὰ τρία κορίτσια της καὶ μὲ τὰ τρία ἀγόρια της. Ἔπειτα ἡ κυρία Μπιμπίκα μὲ τὴν μοναχοκόρη της. Ἔπειτα ἡ κυρία Ἑλενίτσα μὲ τὸν μοναχογυιό της.

Οἱ μικρὲς μητεροῦλες χαιρετιοῦνται καὶ φιλιοῦνται:

— Καλημέρα σας.. τί κάνετε;... μᾶς μούτς..

Καὶ ἔπειτα συσταίνουν κάθε μία τὰ παιδάκια της εἰς τὰ παιδάκια τῶν ἄλλων καὶ φυσικὰ πρῶτα-πρῶτα εἰς τὴν κορούλαν τῆς Λιλίκας ποῦ ἑορτάζει:

— Ὁ Μίμης μου... ἀπὸ ἐδῶ ἡ Ἀντιγόνη μου... ἀπὸ ἐδῶ ἡ Μαργαρίτα μου...

— Ἡ Αὐγούλα μου! λέγει ἡ Λιλίκα.

Κοῦκλοι καὶ κοῦκλες στέκονται καὶ φέρονται μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐγένειαν. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν στέκωνται καὶ τόσο καλά, δὲν φταίνε βέβαια οἱ κοῦκλες, ἀλλὰ τὰ πόδια των ποῦ εἶνε πολὺ μαλακά.

Ἡ κυρία Λιλίκα εἶνε καταχαρούμενη καὶ κατενθουσιασμένη ποῦ βλέπει τόσον κόσμο τριγύρω της. Καὶ ἡ Αὐγούλα τὸ ἴδιο ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρά.

— Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο πόδι! καλορροίζικο! τῆς λέγουν οἱ μαμάδες.

Θὰ τῆς τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ κοῦκλες. Ἀλλ' αὐτὲς οἱ καϊμένες στόμα ἔχουν καὶ μιλιὰ δὲν ἔχουν...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον

Τὴν 16 Ἀπριλίου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐνηργήθη ἡ πρώτη ἀνάκρισις εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*, ὁμὰς ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ νεαροὺς φοιτητὰς συνωμίλει μὲ μεγάλην ζωηρότητα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Δόρπατ, μιᾶς τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Λιβονίας. Καθὼς ἐβημάτιζαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι, τὰ ὑψηλά των ὑποδήματα ἔτριζαν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ μέση των ἦτο κομψῶς ἐσφιγμένη διὰ ζώνης δερματίνης, τὰ δὲ κασκέτα των, μὲ τὰ κτυπητὰ χρώματα, ἔκλιναν φιλαρέσκως πρὸς τὸ δεξιὸν οὖς.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἔλεγε·

— Θὰ σᾶς ἔχω ψάρια πρώτης ποιότητος καὶ φρεσκότατα. Εἶνε κάτι λαυράκια καὶ κάτι μπαρμπούνια τῆς ὥρας. Γι' αὐτὰ σᾶς ἐγγυῶμαι, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σπάσω τὸ κεφάλι ὁποιανοῦ δὲν θὰ τὰ εὕρῃ ἔξοχα!

— Ἀμὴ σύ, Σίγφριδ; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτερος τῶν φοιτητῶν.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Σίγφριδ, ἀνέλαβα τὸ κυνῆγι, καὶ ὅποιος δὲν ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ μπεκάτσες μου καὶ τὰ ὀρτύκια μου εἶνε ἔξοχα, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζί μου.

— Ζητῶ τὸ πρῶτον βραβεῖον διὰ τὰ ὠμὰ ζαμπόνια μου καὶ τὰ ψημένα μπούτια μου! ἀνέκραξε τρίτος. Εἶμαι ἕτοιμος νὰποθάνω, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐφάγατε ποτὲ σας ὡραιότερα κρέατα. Σοῦ τὰ συνιστῶ ἰδιαιτέρως, ἀγαπητέ μου Κάρλ.

— Καλά, ἀπεκρίθη ὁ φοιτητής, τὸν ὁποῖον ὁ συνάδελφός του εἶχε προσφωνήσῃ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Χάρις εἰς τὰ ὡραῖα αὐτὰ φαγητὰ θὰ ἑορτάσωμεν ὅπως πρέπει τὴν ἑορτὴν τοῦ Πανεπιστημίου μας. Ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ δὲν θὰ διαταραχθῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν Σλαυο-ρώσσων.

— Ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Σίγφριδ· κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἄρχισαν τώρα ὕστερα νὰ σηκώνουν κεφάλι καὶ νὰ κοκορεύωνται!

— Τὸ κεφάλι τοὺς τὸ κατεβάζουμε ὡς τὴν κοιλιά! ἀπεκρίθη ὁ Κάρλ. Ἂς ἔχῃ τὸ νοῦ του προπάντων ἐκεῖνος ὁ Γιάννης, ποῦ θέλουν νὰ τὸν ἀνακηρύξουν ἀρχηγόν τους. Θὰ τὸν βάλω ἐγὼ στὴ θέσι του μιὰ χαρά. Πολὺ γρήγορα θὰ τὰ βροῦμε μαζί, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον πρὶν τοῦ δώσω ἕνα μάθημα καὶ πρὶν τὸν ταπεινώσω ἐμπρὸς εἰς τοὺς Γερμανούς, τοὺς ὁποίους τολμᾷ νὰ περιφρονῇ.

— Καὶ αὐτός, καὶ ὁ φίλος του Γοσποδίν! προσέθεσεν ὁ Σίγφριδ, τείνων τὸν γρόνθον πρὸς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

— Καὶ ὁ Γοσποδίν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ νομίζουν ὅτι θὰ γίνουν κύριοί μας, θὰ ἰδοῦν ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ βάλῃ μὲ Γερμανούς! ἀνέκραξεν ὁ Κάρλ. Σλαῦος θὰ πῇ Σκλάβος—ἐτελείωσε!

— Χόχ! χόχ! ἐφώναξαν οἱ Γερμανοὶ φοιτηταί, κατενθουσιασθέντες μὲ τὸ τελευταῖον λόγιον. Τοὺς ἐξῆπτεν ὄχι μόνον ἡ ἰδέα τοῦ ἑορτασίμου συμποσίου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπὶς κάποιας ἔριδος, κάποιας συρράξεως πρὸς τοὺς Σλαύους συναδέλφους των. Καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν ἐθάσιζαν κυρίως ἐπὶ τοῦ Κάρλ.... Ποῖος ἦτο λοιπὸν ὁ Κὰρλ αὐτός, ὁ φίλερις καὶ ἀπότολμος, ὁ ὁποῖος ἐπεβάλλετο τόσον εἰς τοὺς ἄλλους φοιτητὰς καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγός των; Ποῖος ἦτο ὁ ὑψηλόσωμος ἐκεῖνος νέος, μὲ τὴν ἀφθονον πυρρὰν κόμην, μὲ τὸ τραχὺ βλέμμα καὶ τὴν μοχθηρὰν φυσιογνωμίαν;

Ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου Φράγκ Γιοχάουζεν. Ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ τὰς πανεπιστημιακάς του σπουδάς. Ὀλίγους μῆνας ἀκόμη, καὶ θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ρίγαν, ὅπου ἡ θέσις του φυσικὰ ἦτο ἐνδεδειγμένη εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ πατρός του καὶ τοῦ θείου του.

Καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἄλλος, ὁ Ἰωάννης, ὁ χαρακτηρισθεὶς ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἀντιθέτων; Ἦτο—θὰ τὸ ἐμαντεύσατε,—ὁ υἱὸς τοῦ καθηγητοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ βασίζεται ἐπὶ τοῦ φίλου του Γοσποδίν, Σλαύου ὡς αὐτός, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Κάρολος Γιοχάουζεν ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ φίλου του Σίγφριδ.

Τὸ Δόρπατ—ἢ ἡ Δορπάτη, — ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Ρώσσων τῷ 1750. Τοῦτο παραδέχονται κοινῶς, μολονότι μερικοὶ ἱστορικοὶ ἀνάγουν τὴν κτίσιν τῆς πόλεως εἰς τὸ πολυθρύλητον ἔτος 1000, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπιστεύετο ὅτι θὰ γίνῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἂν ἀμφισβητῆται ἡ χρονολογία τῆς γεννήσεως τῆς πόλεως, μιᾶς τῶν ὡραιοτέρων τῆς Βαλτικῆς, εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ περίφημον Πανεπιστήμιόν της ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου τῷ 1632, ἀναδιωργανώθη δὲ τῷ 1812 ὁποῖον λειτουργεῖ μέχρι σήμερον. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν μερικῶν περιηγητῶν, τὸ Δόρπατ ὁμοιάζει μὲ πόλιν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αἱ οἰκίαι του μετεφέρθησαν ἕτοιμοι ἀπὸ τὰς νέας Ἀθήνας.

Τὸ Δόρπατ εἶνε μᾶλλον φοιτητικὴ παρὰ ἐμπορικὴ πόλις, μὲ τὸ Πανεπιστήμιον της τὸ διαιρούμενον εἰς σωματεῖα κατ' ἐθνικότητας, τὰ ὁποῖα φυσικὰ δὲν συνδέονται μεταξύ των δι' ἰσχυροῦ δεσμοῦ ἀδελφότητος. Μετὰ τὰ λεχθέντα, ὁ ἀναγνώστης ἐνόησεν ὅτι τὰ πάθη μεταξὺ τοῦ σλαυϊκοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου εἶνε κ' ἐκεῖ ἐπίσης ἀνεπτυγμένα, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἐσθονίας, τῆς Λιβονίας καὶ τῆς Κουρλάνδης. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι πραγματικὴ ἡσυχία δὲν βασιλεύει εἰς τὸ Δόρπατ, παρὰ μόνον κατὰ τὴν περίοδον τῶν πανεπιστημιακῶν διακοπῶν, ὅταν τὰ νυπόφορα κυνικὰ καύματα ἐπαναφέρουν τοὺς φοιτητὰς εἰς τὰς πατρίδας των.

Ὁ σημαντικὸς ἀριθμός των—εἶνε περίπου ἐννεακόσιοι,—ἀπαιτεῖ προσωπικὸν ἐξ ἑβδομήκοντα δύο καθηγητῶν διὰ τὰ διάφορα μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκονται εἰς γλῶσσαν γερμανικήν. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τοῦ Πανεπιστημίου ἀνέρχεται εἰς 234,000 ρούβλια, ἡ δὲ πλουσία του Βιβλιοθήκη, ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνει 4,000 εἰδικῶν συγγραμμάτων.

Ἐν τούτοις τὸ Δόρπατ δὲν στερεῖται καὶ κάποιας ἐμπορικῆς κινήσεως, ἐξ αἰτίας τῆς γεωγραφικῆς του θέσεως, διότι κεῖται ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπέχον διακόσια χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Ρίγας κ' ἑκατὸν τριάκοντα μόνον ἀπὸ τῆς Πετρουπόλεως. Ἀλλὰ καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο ἐμπόριον εἶνε συγκεντρωμένον εἰς τὰς γερμανικὰς χεῖρας. Οἱ Ἔσθωνες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμόν, δὲν εἶνε παρὰ ἐργάται, ἀχθοφόροι ἢ ὑπηρέται.

Τὸ Δόρπατ εἶνε κτισμένον γραφικῶς ἐπὶ λόφου παρὰ τὸν ποταμὸν Ἔμπαχον. Μακραὶ ὁδοὶ ἐξυπηρετοῦν τὰς τρεῖς του συνοικίας. Οἱ περιηγηταὶ ἐπισκέπτονται τὸ Ἀστεροσκοπεῖον του, τὸν Μητροπολιτικὸν ναόν του, ρυθμοῦ ἑλληνικοῦ, τὰ ἐρείπια ἀρχαίας γοτθικῆς ἐκκλησίας, καὶ τὸν Βοτανικὸν Κῆπον μὲ τὰς ὡραίας του δενδροστοιχίας.

Ὅπως ἐπλεόναζε τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Δόρπατ ἐν γένει, οὕτως ἐπλεόναζε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ μεταξὺ τῶν φοιτητῶν. Ἐκ τῶν ἐννεακοσίων, μόνον οἱ πεντήκοντα ἦσαν καταγωγῆς σλαυϊκῆς.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων διεκρίνετο ὁ Ἰωάννης Νικολέφ. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀνεγνώριζαν, ἂν ὄχι ὡς ἀρχηγόν, τοὐλάχιστον ὡς ἀντιπρόσωπον των κατὰ τὰς ρήξεις, τὰς ὁποίας ἡ φρόνησις τοῦ Πρυτάνεως δὲν κατώρθονε πάντοτε νὰ προλαμβάνῃ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῷ ὁ Κάρολος Γιοχάουζεν καὶ οἱ φίλοι του περιεφέροντο εἰς τὴν αὐλήν, συζητοῦντες περὶ τῆς ἐνδεχομένης διαταράξεως τοῦ συμποσίου, ἄλλη ὁμὰς φοιτητῶν, Σλαύων κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν καταγωγήν, συνεσκέπτοντο ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος.

Εἷς ἐκ τῶν φοιτητῶν τούτων, μόλις δεκαοκταετὴς ἀλλ' εὔρωστος καὶ σωματώδης, μὲ ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ μετρίου, μὲ βλέμμα ζωηρὸν καὶ ἄδολον, μὲ ὡραῖον πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τὰς παρειὰς ἐκάλυπτον μόλις ξανθοὶ ἴουλαι τὸ δὲ χεῖλος λεπτότατος μύσταξ, ἐνέπνεεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν συμπάθειαν. Ἐφαίνετο ὄχι μόνον εὔμορφος, ἀλλὰ καλὸς καὶ σοβαρὸς νέος, φίλεργος, ἀνδροπρεπής, σκεπτικός, μετρημένος, ἀνήσυχος ἀπὸ τώρα διὰ τὸ μέλλον...

Ὁ Ἰωάννης Νικολὲφ—δευτεροετὴς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου,—ἀνεγνωρίζετο ἀμέσως ἐκ τῆς ὁμοιότητός του πρὸς τὴν ἀδελφήν του Ἴλκαν. Ἦσαν καὶ οἱ δύο σοβαραὶ φύσεις, μὲ πλήρη συναίσθησιν τῶν καθηκόντων των, ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκόμη καὶ μὲ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν συναδέλφων του, ὠφείλετο εἰς τὴν θέρμην μεθ' ἧς ὑπερήσπιζε τὰς σλαυϊκὰς ἰδέας.

Ὁ φίλος του Γοσποδὶν ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν ἐσθονικὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρέβελ. Ἂν καὶ πρεσβύτερος κατὰ ἓν ἔτος τοῦ Νικολέφ, ἐφαίνετο ὀλιγώτερον σοβαρὸς εἰς τὰς πράξεις του. Ἠγάπα πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἀθλητικὰς παιδιάς, ἦτο ὁρμητικὸς καὶ εὐέξαπτος· εἶχεν ὅμως ἀγαθὴν τὴν καρδίαν καὶ ἦτο ἐξ ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ βασίζεται, ὡς ἐπὶ φίλου εἰλικρινοῦς καὶ τελείως ἀφοσιωμένου.

Περὶ τίνος ἄλλου ἠδύναντο νὰ συνομιλοῦν οἱ νέοι αὐτοὶ εἰμὴ περὶ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ συμποσίου, τὸ ὁποῖον συνεκίνει τὰ διάφορα φοιτητικὰ σωματεῖα;

Ὁ δὲ Γοσποδίν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐξῆπτετο καὶ παρεφέρετο, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ὁ Ἰωάννης κατώρθωνε νὰ τὸν συγκρατῇ.

«—Χωρὶς λόγον;!... ἀνέκραξεν ὁ ὀξύθυμος νεανίας...»
(Σελ. 134, στ. α'.)

«Μάλιστα, ἐφώναζεν, αὐτοὶ οἱ *τεντέσκοι* ἰσχυρίζονται ὅτι θὰ μᾶς ἀποκλείσουν ἀπὸ τὸ γεῦμα. Ἠρνήθησαν τὸν ἐρανόν μας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ λάβωμεν μέρος! Θὰ τοὺς ἔκαμνε, βλέπεις, ἀτιμίαν νὰ συγκρούσουν τὰ ποτήρια των μὲ τὰ ἰδικά μας. Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ συλ-

λογισθοῦν ὅτι τὸ γεῦμά των ἠμπορεῖ νὰ τελειώσῃ... πολὺ πρὶν ἀπὸ τὰ ἐπιδόρπια!

— Εἶνε ἀπρεπές, συμφωνῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης Νικολέφ. Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπον νὰ πιασθοῦμε τώρα μαζί των; Αὐτοὶ θέλουν νὰ ἑορτάσουν μόνοι των. Πολὺ καλά. Ἂς ἑορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς μόνοι μας, χωριστά. Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ δειάσωμεν μὲ τὴν ἰδίαν φαιδρότητα τὰ ποτήρια μας, προπίνοντες ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου!...

Ἀλλὰ ὁ Γοσποδίν δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχθῇ κατ' οὐδένα τρόπον. Αὐτὸς νὰ ὑποχωρήσῃ ποτέ; Θὰ ἔλεγες ὅτι τὸν ἐμεθοῦσαν τὰ ἴδια του τὰ λόγια.

— Ὁμολογῶ, φίλτατε Γιάννη, ὅτι εἶσαι ἡ προσωποποίησις τοῦ ὀρθοῦ λόγου —ὑπέλαβεν, — οὔτε ἀμφιβάλλει κανεὶς ὅτι ἡ γενναιότης σου εἶνε ὅση καὶ ἡ λογική σου. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι λογικός, δὲν εἶμαι φρόνιμος, καὶ οὔτε θέλω νὰ εἶμαι! Θεωρῶ τὴν στάσιν τοῦ Κὰρλ Γιοχάουζεν καὶ τῆς συμμορίας του ἀπέναντί μας προσβλητικήν, καὶ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ περισσότερον...

— Ἀφισέ τον ἥσυχον αὐτὸν τὸν Κάρλ, αὐτὸν τὸν Γερμανόν, καὶ μὴ σὲ μέλῃ, Γοσποδίν, οὔτε διὰ τὰ λόγια του οὔτε διὰ τὰ ἔργα του, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης. Μετ' ὀλίγους μῆνας καὶ σὺ κ' ἐκεῖνος θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ συναντηθῆτε ποτὲ πλέον εἰς τὴν ζωήν σας, τουλάχιστον ὑπὸ τὰς συνθήκας τὰς σημερινάς. Διότι, μὴ λησμονῆς ὅτι ἀργότερα δὲν θὰ ὑπάρχῃ ζήτημα καταγωγῆς καὶ φυλῆς...

— Πολὺ πιθανόν, σοφὲ Νέστορ! εἶπεν ὁ Γοσποδίν. Εἶνε ὡραῖον τῷ ὄντι νὰ κρατῇ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του, ὅπως τὸ κάμνεις σύ. Ἀλλ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ! Ἂν ἔφευγα ἀπὸ ἐδῶ πρὶν νὰ δώσω εἰς τὸν Κὰρλ Γιοχάουζεν τὸ μαθηματάκι ποῦ τοῦ ἀξίζει, θὰ ἤμουν εἰς δλην μου τὴν ζωὴν ἀπαρηγόρητος!

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Νικολέφ· ἀλλὰ σήμερον τουλάχιστον ἂς μὴ δώσωμεν ἡμεῖς πρῶτοι αἰτίαν... ἂς μὴ τὸν προκαλέσωμεν χωρὶς λόγον.

—Χωρὶς λόγον!;... ἀνέκραξεν ὁ ὀξύθυμος νεανίας. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω χίλιους δυό: Τὰ μοῦτρά του ποῦ δὲν μαρέσουν, τὴν στάσιν του ποῦ μὲ πειράζει, τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ποῦ μ' ἐνοχλεῖ, τὸ αὔθαδες βλέμμα του, τὸ ἀγέρωχον ὕφος ποῦ πέρνει καὶ ποῦ τοῦ τὸ ἐνθαρρύνουν οἱ συμφοιτηταί του, ἀναγνωρίζοντες αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ σωματείου των! Θέλεις καὶ ἄλλους λόγους;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

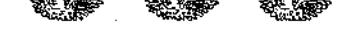

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερον — ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω — εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον δύσκολα. Ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς φίλους μου, καὶ αὐτοὶ ὅλως κατὰ τύχην, θὰ κατορθώσουν νὰ εὕρουν τὴν λύσιν του. Φρενῶ ὅμως ὅτι ὅλοι θὰ αἰσθανθοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅταν, εἰς προσεχὲς φύλλον, ἡ λύσις αὐτὴ θὰ δημοσιευθῇ.

Ἐπειδὴ θὰ εἶνε κρίμα νὰ καταστρέψετε τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἀποκόπτοντες τὴν εἰκόνα τοῦ προβλήματος, ὡς συμβουλεύω νὰ τὴν ἀντιγράφετε μὲ μολύβι ἐπὶ τεμαχίου διαφανοῦς χάρτου, ὅπως εἰμπορεῖτε. Δηλαδή, τὰ εἰκονιζόμενα ζῶα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζωγραφισθοῦν τελείως. Ἀρκεῖ ἁπλῶς νὰ χαράξετε τὸ περίγραμμα ἑνὸς ἑκάστου.

Ἰδοὺ τώρα τὸ πρόβλημα:

Εἰς τὸ τετράγωνον, τὸ ὁποῖον σᾶς δίδεται πρὸς *διαίρεσιν*, ὑπάρχει ἕνας ἐλέφας, μία ἰκτὶς (νυφίτσα), ἕνας ποντικὸς ἀρουραῖος, ἕνα λεθρίνι, μία ρέγγα, ἕνας κύκνος καὶ ἕνα καναρίνι. Τὰ ἑπτὰ αὐτὰ ζῶα πρόκειται νὰ χωρισθοῦν, διαιρουμένου τοῦ τετραγώνου μας εἰς ἑπτὰ τεμάχια ἀλλὰ μὲ ἐξ μόνον φαλλιδιές ἴσες. Δηλαδή: κάθε φαλλιδιὰ θὰποτελῇ γραμμὴν *εὐθεῖαν*. Ἐκτὸς τούτου, καθεμία ἀπὸ αὐτὰς τὰς εὐθείας γραμμὰς πρέπει νὰ εἶνε ἢ *κάθετος ἢ παράλληλος* πρὸς τὰς ἄλλας.

Ἐὰν θέλετε πότε λέγομεν ὅτι δύο εὐθεῖαι γραμμαὶ εἶνε *παράλληλοι* μεταξύ των; ὅταν ἀπέχουν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ἰσάκις καθ' ὅλην των τὴν ἔκτασιν, καὶ ὅταν προεκτεινόμεναι δὲν συναπαντῶνται ποτέ. *Κάθετοι* δὲ ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης εἶνε δύο εὐθεῖαι γραμμαί, ὅσαν συναπαντώμεναι εἰς ἓν σημεῖον, σχηματίζουν γωνίαν ὀρθήν. [Παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ τετράγωνον τῆς εἰκόνος μας, *παράλληλοι* γραμμαὶ εἶνε ἡ ἐπάνω πλευρὰ πρὸς τὴν κάτω, καθὼς καὶ ἡ δεξιὰ πλευρὰ πρὸς τὴν ἀριστεράν. Ἡ ἐπάνω πλευρὰ ὅμως πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν δὲν εἶνε πλέον παράλληλος, ἀλλὰ *κάθετος*.]

Λοιπὸν αἱ ἐξ εὐθεῖαι γραμμαί, τὰς ὁποίας θὰ κάμουν εἰς τὸ τετράγωνον αἱ φαλλιδιές σας, πρέπει νὰ εἶνε ὅλαι ἢ κάθετοι ἢ παράλληλοι πρὸς ἀλλήλας. Ἢ δηλαδὴ προεκτεινόμεναι δὲν θὰ συναπαντῶται διόλου, ἢ θὰ συναπαντῶνται διὰ νὰ σχηματίσουν γωνίαν ὀρθήν, οὐχὶ δὲ ἀμβλεῖαν ἢ ὀξεῖαν.

Τὰ ἑπτὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα θὰ κάμετε μὲ τὰς ἐξ φαλλιδιές, πρέπει νὰ εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ εἰμπορεῖτε νὰ τὰ συνδυάσετε χωριστὰ —δύο-δύο ἢ τρία-τρία—καὶ νὰ σχηματίσετε μὲ αὐτὰ *τρία* μικρότερα τετράγωνα αὐτοτελῆ καὶ *ἴσα* μεταξύ των.

Καθὼς παρατηρεῖτε, τὰ εἰκονιζόμενα ἐντὸς τοῦ τετραγώνου ζῶα ἀνήκουσιν εἰς τρεῖς διαφόρους συνομοταξίας: *μαστοφόρα* (ἐλέφας, ἰκτίς, ἀρουραῖος) *ἰχθῦς* (λεθρίνι, ρέγγα) *πτηνά* (κύκνος, καναρίνι). Ἐὰν δὲ λάβετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἡ τάξις καὶ ἡ μέθοδος εἶνε χρήσιμα εἰς κάθε τι, αὐτὸ θὰ σᾶς διευκολύνῃ σπουδαίως εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Διότι: Ἐκ τῶν ζητουμένων τριῶν τετραγώνων, τὸ ἓν θὰ περιέχῃ τὰ μαστοφόρα, τὸ ἄλλο τοὺς ἰχθῦς καὶ τὸ τρίτον τὰ πτηνά. Κάθε συνομοταξία λοιπὸν χωριστά!

Πιστεύω ὅτι ἐννοήσατε εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ πρόβλημα. Ἀλλ' ἡ κατανόησις τοῦ προβλήματος δὲν εἶνε βέβαια ἡ λύσις του. Διὰ τὴν λύσιν, σᾶς εἶπα, ὅτι θὰ κοπιάσετε πολύ, καὶ ἂς ἰδῶμεν πλέον πόσοι καὶ ποῖοι θὰ κατορθώσουν νὰ τὴν εὕρουν.

Οἱ *ὅροι* τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου εἶνε οἱ συνήθεις τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν (Ἴδε Ὀδηγόν, Κεφ. Δ' καὶ Ε'.) Αἱ δὲ λύσεις τοῦ προβλήματος — ἐπὶ χωριστοῦ τεμαχίου χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μὴ περιάχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ νὰ εἶνε ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, — εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

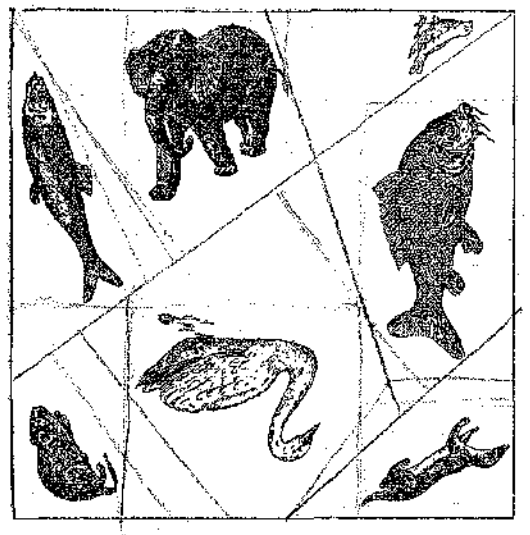

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΙ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Μιὰ μέρα εἶδα κάτι παιδιὰ μέσα σὲ περιβόλι νὰ πετροβολοῦν τὶς ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές. Ἦταν τόσος ὁ θυμός τους, ποῦ θἄλεγες τὰ δένδρα τοὺς ἔκαμαν κακὸ μεγάλο.

Πῆγα κοντά τους καὶ τοὺς μίλησα μὲ πόνο.—Τῶχουν τὰ χρόνια σας, τοὺς εἶπα, νὰ ζητᾶτε νὰ χαλάσετε. Ὅμως δὲν μιλεῖ κανένας νόμος μέσα σας, ποῦ λέει πῶς εἶσθε πλασμένα ὄχι νὰ χαλᾶτε ἀλλὰ νὰ φτειάνετε;

Τέτοιος ἕνας νόμος κρύβεται καὶ στὶς ἀμυγδαλιές, κι' ἂς μὴ φαίνωνται οἱ ἴδιες νὰ τὸ ξέρουν. Κυττᾶτε, ἂν μπορῆτε, νὰ πιάσετε μὲ τ' αὐτιά σας ὅσα λένε μεταξύ τους οἱ ἀμυγδαλιές. Τί ἀκοῦτε;

— Δὲν ἀκοῦμε τίποτε, ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μικρούς. Φαίνονται σὰν νὰ κοιμῶνται. Μὴν ὀνειρεύονται;

— Ναί! Καὶ στ' ὄνειρό τους μολογοῦνε κάποια τῆς ζωῆς τους μυστικά, ποῦ δὲν τὰ χάρηκαν ἀκόμα. Γι' αὐτὰ μιλοῦν ἐνῶ ὀνειρεύονται. Κι' ὁ ἥλιος ἀπὸ πάνω ἀγρυπνοῦ τὸν ὕπνο τους εὐλογάει. Παιδιά! Νὰ μὴν πειράζετε τὶς ἀμυγδαλιές! Γιατί ὁ ἥλιος τὶς φυλάει. Κι' ὁ ἥλιος θὰ θυμώσῃ καὶ θὰ σᾶς καταρασθῇ. Καὶ θὰ πέσῃ κάτου νὰ συντριφθῇ ἀπὸ τὸ θυμό του. Καὶ θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια. Καὶ θὰ σᾶς κάψῃ κ' ἐσᾶς καὶ χῶμα θὰ σᾶς κάμῃ. Καὶ σκοτάδι ἄσωστο θ' ἁπλώσῃ ἀπάνω στὴ γῆ. Αὐτὸ θὰ 'πῇ θυμός!

(Ἀπὸ τὴν «Νέαν Ζωήν») Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ σᾶς γράφω, δὲν συνεκεντρώθησαν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Μολονότι ἡ προθεσμία ἔληξε τὴν 15 Μαρτίου, ἔχω ὅμως πολλὰς παραγγελίας πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἀντίτυμον δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, μοῦ ἀνηγγέλθησαν δὲ ἀπὸ μακρυσμένα μέρη καὶ ἄλλα ξεσπαθώματα, τὰ *ὁποῖα εὑρίσκονται ὁλονὲν εἰς τὸν δρόμον.*

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι σήμερον δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς εἴπω πόσοι ἀκριβῶς νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν διὰ τοῦ εἰδικοῦ ξεσπαθώματος. Κατὰ πᾶσαν ὅμως πιθανότητα, ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς—τὰ 2)3 τουλάχιστον τῶν ὑπαρχόντων — θὰ συνεπληρώθη. Καὶ ὅσοι καὶ ἂν εἶνε οἱ μέλλοντες νὰ ἐγγραφοῦν ἀκόμη—τὰ καθ' ἑδῶν ἂς εἴπω ξεσπαθώματα—πάλιν εἰκάζω ὅτι δὲν θὰ εἶνε τόσοι, ὥστε νὰ συμπληρώνουν τὸν ποθητὸν ἀριθμόν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα (βεβαιότητα μᾶλλον) θὰ μοῦ λείψουν ἀκόμη πολλοί...

Τί γίνεται λοιπόν; θὰ μὲρωτήσετε. Τὸ σχέδιόν μας ναυαγεῖ;

Ὄχι· τὸ σχέδιόν μας δὲν ναυαγεῖ διόλου. Εὐτυχῶς ἔχομεν ἀκόμη καιρόν. Ἂν ἡ πολυτελὴς ἔκδοσις δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον, εἰμπορεῖ ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ ὀλίγον ἀργότερα. Καὶ ἂν θέλετε μάλιστα, καλλίτερα εἶνε νἀρχίσωμεν τὴν πολυτελὴ ἔκδοσιν τὸν Ἰούνιον, μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς Β' ἑξαμηνίας,—νὰ κλείσωμεν δηλαδὴ ἕνα τόμον κοινόν, τὴν 30 Μαΐου, καὶ ἀρχίσωμεν νέον, πολυτελῆ, τὴν 1 Ἰουνίου.

Ἔχομεν λοιπὸν καιρόν. Καὶ διὰ τοῦτο, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσμίαν τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» *μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου.*

Οἱ φίλοι μας ἑπομένως θὰ ἔχουν καιρὸν νὰ ἐνεργήσουν δύο μῆνας περίπου, καὶ πολὺ πιθανὸν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ κατορθωθῇ ὅ,τι δὲν κατωρθώθη μέχρι σήμερον.

Διατί ὄχι; Καὶ οἱ ξεσπαθώσαντες ἤδη καὶ διπλασιασθέντες, εἰμποροῦν νὰ ξεσπαθώσουν ἀκόμη μίαν *φορὰν* καὶ οἱ μὴ ξεσπαθώσαντες, εἰμποροῦν νὰ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεσπαθήσουν τώρα. Ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται—λέγει μία παροιμία. Εἰς τὴν ἰδικήν μας περίστασιν εἰμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἴπωμεν καὶ ὅτι κερδίζεται...

Λοιπόν, νὰ τὸ γνωρίζετε ὅλοι καὶ ὅλα, παλαιοὶ καὶ νέοι, ξεσπαθήσαντες καὶ μή: Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς (ἑπομένως καὶ τῆς ἀναγνώσεως) μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Δαχείου τῶν Δώρων μας *παρατείνεται μέχρι τῆς 20 Μαΐου.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής:—Ποῦ εἶνε τὸ Ἀστραχάν;

Ὁ Μαθητής (μετὰ μικρὰν σκέψιν:) — Εἰς τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ σας, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριάντος τοῦ Κολοκοτρώνη

***

Ὁ μικρὸς Νίκος πρὸς τὴν ἀδελφήν του:

— Μαρία! Εἶμαι μάρτυς!

— Διατί;

— Νά, ἐμαρτύρησα ἕνα παιδὶ 'στὸ Σχολεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Φιλίππου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ Σύλλογος «Ἀγὼν» ἐνέγραψε τρεῖς ἀπόρους Γυμνασιόπαιδας κατὰ σύστασιν τῆς ἐκεῖ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Γυμνασιοπαίδων «Πρόνοια». Ἀνενέωσε δὲ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 τοῦ 1907 συστηθέντος ἀπόρου, τὸν ὁποῖον καὶ πέρυσιν ὁ ἴδιος Σύλλογος εἶχεν ἐγγράψῃ.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» ἀνενέωσε δι' ἐξόδων του τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12 τοῦ 1907 συστηθέντος ἀπόρου μαθητοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἐπίσης ἔστειλεν ἄλλα 10 φρ. πρὸς ἐγγραφὴν ἑνὸς ἀπόρου συστηθέντος ὑπὸ τοῦ *Χιώταρου.*

Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ ἀρτιστάτος Σύλλογος «Ἐλπὶς» ἐνέγραψε διὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1908 τὸν ὑπ' ἀριθ. 2 ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον μαθητὴν ἐν Βόλῳ, τὸν ὁποῖον ἴσως ἄλλος Σύλλογος θελήσῃ νὰ τὸν ἐγγράψῃ καὶ διὰ τὸ δεύτερον ἐξάμηνον.

Καὶ πάλιν εὖγε εἰς τοὺς λαμπροὺς Συλλόγους!

Εἰς προηγούμενον φύλλον εἶχα ἀναγγείλῃ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς *Γλυκείας Ἑλλάδος.* Σήμερον σᾶς ἀναγγέλλω μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς καὶ τοὺς εὐτυχεῖς της γάμους. Νὰ μᾶς ζήσῃ—καὶ στὰ διπλά σας.

Ὁ *Ρεζοσπάστης* μοῦ ἐξηγεῖ σήμερον πῶς ἔτυχε νὰ ἔχῃ καὶ σφραγῖδα. Εἶνε δῶρον τῆς μαμμᾶς του. Ὅταν ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν τὸν 'πῆρε μαζί της διὰ νὰ μὴ διακόψῃ τὰ μαθήματά του· καὶ εἰς ἀποζημίωσιν, τοῦ ἔφερε τὴν σφραγῖδα, μὲ τὴν ὁποίαν τόσον εὐμορφα σφραγίζει τώρα τὰς ἐπιστολάς του. Ἄχ νὰ εἶχα'κ' ἐγὼ μιὰ μαμμά, νὰ μοῦ χαρίζῃ ἔτσι ὡραῖα πράγματα!...

Ἀλατοκοῦκι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Συνήθως εἰς τὰς ἐπιστολὰς ποῦ ἔχουν ψευδώνυμα πρὸς ἔγκρισιν, δὲν ἀπαντῶ παρὰ διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου. Ἡ προηγουμένη ὅμως ἐπιστολή σου ἦτο ὡραιοτάτη, καθὼς καὶ ἡ σημερινή. Γράφε μου συχνά, ἀφοῦ ἔχῃς καιρόν· θὰ μ' εὐχαριστῇς πολύ.

Μελαγχολική Ὀνειροπόλος, ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ν' ἀναγνώσῃ τὴν σχετικὴν περικοπὴν τῆς ἐπιστολῆς σου καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σοῦ εἴπω, ὅτι βαθύτατα τὸν συνεκίνησε. Ναί, ἔχεις καιρὸν καὶ τὸ τετράδιον νὰ στείλῃς καὶ νὰ ξεσπαθώσῃς. Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μᾶς ἀγαπᾷς τόσον.

Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου*; Σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν καλὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος σ' ἐβοήθησεν εἰς τὸ ξεσπάθωμα, νὰ εἰπῇς δὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου—ποῦ καὶ αὐτὴ δὲν πηγαίνει πίσω,—ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν οἰκονομήσῃ ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράψῃ.

Ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μοῦ στέλλει σήμερον καὶ τὸ ἑβδομόν της ξεσπάθωμα! Ἄ, μὰ ἔχει πολὺ δίκηο νὰ τραγουδῇ μὲ χαρὰν κ' ἐνθουσιασμόν: Ὦ λογερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου!...

Μὲ πολλὴν μας λύπην, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*, ἐμάθαμεν τὴν ἀναβολὴν τοῦ ταξειδίου σου, ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέραν ποῦ σ' ἐπερμένᾳμεν ὅλοι μὲ τόσην χαράν. Φαντάσου, ὅτι καὶ ἡ Κάκια δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ σὲ ἴδῇ, καὶ σοῦ ἀγόρασε μπομπόνια νὰ σὲ τρατάρῃ—τὰ ὁποῖα ἔπειτα ἔφαγε μόνη της. Ἂς εἶνε τέλος πάντων, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἔλθῃς μετὰ τὸ Πάσχα καὶ νὰ μείνῃς μίαν ἑβδομάδα, δὲν πειράζει. Καὶ καλλίτερα ποῦ δὲν ἤλθες τώρα, γιατὶ ἔκαμνε ἕνα κρῦο 'στὰς Ἀθήνας—οὔτε τὸν Δεκέμβρη!

Ἀκούσατε τώρα σεῖς ποῦ μένετε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰ περίχωρα: Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* ἔχασε τὸν ἀγαπημένον της παπαγάλλον! Τὸν ἔλεγαν Πάππαν, καὶ ἦτο κάταστρος, μὲ κίτρινον λοφίον. Ἔξυπνος δέ, πολύλογλωσσος καὶ... ἀρχιμουτσικός. Τὸν εἴδατε ποτθενά; Ἐκάματε τὴν τύχην σας! Διότι ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* προσφέρει ἀληθῶς βασιλικὴν ἀμοιβὴν εἰς ὅποιον τῆς εὕρῃ τὸν παπαγάλλον της.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, *Πέρω τοῦ Μωρηᾶ*, καὶ εὔχομαι νὰ διακριθῇς ὅσον καὶ ἡ ἀλησμόνητός μου *Ὡραία Κέρκυρα.* Μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ποῦ μὲ τόσον κόπον κατώρθωσες...

Βεβαίως, *Δαφνοστεφανωμένον Ἄρμα*, ὅταν ἐγγραφῇ κανεὶς τῇ συστάσει σου, καὶ ἄμα τῇ ἐγγραφῇ του δηλώσῃ ὅτι σὺ τὸν προτέρεψες, ἡ ἐγγραφή του λογαριάζεται ὡς ξεσπάθωμά σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ περιμένω τὰς διακοπὰς διὰ νὰ ἔχω συχνὰ γράμματά σου; Καὶ τώρα εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρόν.

Ἤθελα ν' ἀπαντήσω ἐδῶ καὶ εἰς μερικὰς ἄλλας ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον. Ἀκοῦμαι ν' ἀναφέρω τοὺς καλοὺς ἐπιστολογράφους: *Μεγάλη Ἰδέα, Ποιμενὶς Μυρτώ*, (ἡ ὁποία τώρα δὲν ὀφείλει τίποτε), *Γαργαφία Κρήτη, Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ, Ἐθνικὸς Ὕμνος, Ἰδανικόχης, Ἀγριοβιολέττα* καὶ *Διοπτροφόρος* (σὰν τὰ χιόνια!)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.].

Νέα Ψευδώνυμα: *Χαρίσσα Χελιδών*, α. (Α. Χ.) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, κ. (Α. Α.) *Μαργαρίτα Στέφα*, κ. (Π. Η.) *Αἰγύπτιος Πρίγκιψ*, α. (Κ Μ.) *Κάρρο τῆς Ἀστυνομίας*, κ. (Μ. Π.) *Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, α. *Ἔνδοξος Ἐλευθερία*, α. (Ο+Ν=Β) *Ἀγκαθάκι*, α. (Δ. Π.) *Ξανθὸ Ἐγγλεζόπουλο*, α. (Ε. Β.) *Ἡμέρα Ἀνεξαρτησίας*, κ. (Α. Π.) *Αἱματόβρεκτη Μακεδονία*, κ. (Σ. Κ.) *Ἄρχων τοῦ Πυρός*, α. (α. δ. λ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἄνθος τοῦ Πηλίου*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὰδε τὸ ἔτος, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταγεγραμμένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Μοιρίτα* μὲ τὴν *Φαροπούλα*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ἐλεύθερον Ἑλληνα*—ὁ *Χιακὸς Οὐρανὸς* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Αἰγαίου*, *Μαραμένον Ρόδον* καὶ *Φλόγερχην Κόρην*—ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὴν *Κάρμεν*, *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Μιμόζαν*· ἡ *Σονάτα Μπετόβεν* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ρόδον*, *Μαγεμένο Τριαντάφυλλον* καὶ *Τραβάταν*—ἡ *Ἀποκρηάτικη Μουτσούνα* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ρόδον* καὶ *Μαγεμένο Τριαντάφυλλον*—ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Σίβαρδον*—ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος* μὲ τὴν *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιὰ* καὶ *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*—ἡ *Χρυσῆ Καρδία* μὲ τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* καὶ *Ἰαπωνὸν Μενεξέν*—ἡ *Αὔρα* τοῦ *Ζαππείου* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* καὶ *Κηφισσιακὴν Αὔραν*—τὸ *Ἀφρίζον Κῦμα* μὲ τὴν *Κόκκινην Γραβάταν*, *Πανζουρλισμὸν* καὶ *Ἐρυθρὰν Γαλέραν*—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Λαρναμιώτισσαν*, *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* καὶ *Κόρην τῆς Κύπρου*—ἡ *Ποιμενὶς Μυρτὼ* μὲ τὴν *Εὐγενῆ Φυσιογνωμίαν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*

καὶ *Αὔραν τῆς Νεότητος*·—ἡ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν*, *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* καὶ *Μικρὸ Διαβολάκι*·—ἡ *Ξανθὴ Κρητικοπούλα* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, *Ἐλπιδοφόρον Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Κρητικὸν Ἀστέρα*·—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης* μὲ τὴν *Ἀνθοστόλιστον Χίον*·—ἡ *Ρεμβάζουσα Καρδία* μὲ τὴν *Ζίναν*, *Γιὰ τὴν Σημαία* καὶ *Ζήτω ἡ Πατρίς μας*·—ἡ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Σκέρτσο*·—τὸ *Ἀναποδογυρισμένο Τριαντάφυλλο* μὲ τὸ *Καθρεφτάκι τῆς Μαμμᾶς*, *Γιάννην Ἀγιάννην* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—ὁ *Πόθος τῆς Μακεδονίας* μὲ τὸν *Παῖδα τῆς Μακεδονίας* καὶ *Στενάζουσαν Μακεδονίαν*·—ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Χονδροκέφαλον* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—τὸ *Γλυκοχάραμα* μὲ τὸ *Βαρελάκι*·—ἡ *Μελίξανθος Κόμη* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Σκέρτσο* καὶ *Πίφ-Πάφ-Πούφ*·—ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάνας* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Ἀφρόκρινο* καὶ *Καλικαντζαρέους*·—ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* μὲ τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* καὶ *Γαλανόλευκον Σημαίαν*·—τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὴν *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα*, *Ξανθὴν Κρητικοπούλαν* καὶ *Μαραμένην Γαζίαν*·—ὁ *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ* μὲ τὴν *Μυοσωτίδα*, *Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει* καὶ *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χαρίεσσαν Χελιδόνα* (Ὁδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν ὑπάρχει εἰς τὸ φύλλον 1—2·) *Βαρελάκι* (ἔστειλα τὸν 11ον τόμον· πότε νὰ ἔλθουν κι' αὐταὶ αἱ διακοπαὶ διὰ νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα!...) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ἡ ἄσκησίς σου εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ «Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος... ἀντεστραμμένη»!) *Θαρραλέαν Βολήν* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 15ον·) *Διονύσιον Χρ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· βλέπεις σήμερον ὅτι ἔχεις ἀκόμη καιρὸν δύο σχεδὸν μῆνας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ «μὴ μὲ λησμόνει» ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι ἀληθινὰ δὲν μὲ λησμονεῖς·) *Ἀνεμώνην* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· δὲν ἔχω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰ ξεσπαθώματα, καὶ διὰ τὸ πραγματοποιηθέν, καὶ διὰ τὰ ἀναγγελλόμενα·) *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην* (ἐπίσης·) *Διαβολάκι τῆς Σκασίλας* (ὡραῖοι οἱ γαλλικοὶ στίχοι, ἀλλὰ τὰ διὰ τοῦ Γραφείου μου διβιβαζόμενα τετράδια πρέπει νὰ ἔχουν τὰς ἀπαντήσεις ἑλληνιστί·) *Διάττοντα Ἀστέρα* (ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· εἶνε πολλαί, καὶ κάθε φορὰν δημοσιεύω μόνον ὅσας μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος·) *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* (ἔχει καλῶς·) *Εὐχὴν τῆς Μάνας* (δεκτὸν·) *Δαναΐδην*, *Ἄρμα τοῦ Φοίβου* (θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου θείου· βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐθνικὸν Ἐγκώμιον* (ἔχει καλῶς·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) *Ἀνδρέαν Κ. Α.* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Σύρμον Γ. Α.* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· δὲν πειράζει· ἀργότερα ἴσως ἐπιτύχῃς περισσότερον·) *Ἐθνικὸν Πόθον*, *Γέρω-Καπετάνιον* (ἰδὲ τί λέγω παραπάνω διὰ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν·) *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* (ἔστειλα·) *Εὑρεῖπια τῆς Ἀγχιάλου* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾷς θὰ τὸ μάθῃς μόνον· ἀπὸ τ' Ἀποτελέσματα·) *Αἰγύπτιον Πρίγκιπα* (ἔλαβα·) *Ψίθυρον τῆς Αὔρας* (περιμένω·) *Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας* (πῶς γίνεται ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖς νὰ ἰδῇς εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν Κεφ. Ζ', ποῦ ἐτυπώθη εἰς τὸ φύλλον 1—2·) *Μελπομένην Π.* (ἔστειλα ἐκ νέου· διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου ὅπου ἔπρεπε·) *Μυρμηδόνα* (στεῖλέ μου αὐτὴν τὴν συλλογὴν τῶν Γνωμικῶν, θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ διότι συχνὰ δημοσιεύω σ' Ἀληθείας·) *Δοῦκα τῆς Ἀχαΐας*, *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (τὰ ἀκπληκτικὰ αὐτὰ φαινόμενα ἦσαν ἁπλούστατα παίγνια, τὰ ὁποῖα ἐσχεδιάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Π. χάριν διασκεδάσεως, εἰς βάρος τῶν εὐπίστων, διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν συνεννοημένοι·) *Ἠχὼ τῆς Καρδίας* (χαριτωμένη, ὅπως πάντοτε, ἡ ἐπιστολή σου· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ καὶ πεπιμένει· ναί, συχνότατα ἄρθρα του ἀπὸ ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας τὰ παίρνουν αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ·) *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο* (αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις θὰ τὰ ναφέρω εἰς τὸ προσεχές·) *Γλυκοχάραγμα* (νὰ ἰδῶ λοιπόν, θὰ τὴν ἀνακαλύψῃς;) *Μυρόσσαν Φύσιν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου.

163. Λεξίγριφος

Δυνητικὸς τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος μικρὰ τὸ τρίτον μου,
Καὶ ἰχθὺς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

164. Μεταγραμματισμὸς

Ἐπὰ θηλυκὰ ἐπίθετα
Μὲ Θῆτα ἐὰν μ' ἀφίσῃς·
Καὶ τῶν ἀρχαίων ἑορτὴν
Μὲ Δέλτα θὰ γνωρίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

165. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀρχαῖος ἥρως ἐτοὺς θεοὺς
Εὐκόλως θὰ περάσῃ,
Ἡ τάξις τῶν ψηφίων του
Ὀλίγον ἂν χαλάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας

166. Παραλληλόγραμμον

Λ * * * Ν
Σ * * * * Σ
Σ * * * Σ
Σ * * * Σ
Σ * * * Σ

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγινώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, ἤτοι πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιτρικοῦ Ὀξέος

167. Ἐπιγραφή.

Β Ι Λ Λ Α Σ Σ
Φ Κ Η Α Μ Κ Ο
Σ Η Γ Σ Λ Ε Ω
Σ Λ Σ Ε Α Γ Δ
Ι Χ Λ Ο Ν Σ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

168. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	= Πόλις.
2 1 2 5 8	= Ἐπίθετον.
3 6 6 3	= Σύνδεσμος.
4 2 6 7 3 8	= Ἀρχ. βασιλεύς.
5 8 7 5 8	= Ἐπίθετον.
6 7 1 5 8	= Ἀρχ. μουσικός
7 4 4 5 8	= Ζῶον.
8 2 6 3 8	= Φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Ὀνείρων

169. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν:

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Ἀρχαῖος θεός. 3, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 4, Πόλις τῆς Παλαιστίνης. 5, Ὅπλον ἀμυντικόν. 6, Διάσημος ναύαρχος Ἄγγλος. 7, Δένδρον ὑψηλόν. 8, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 9, Αἴσθησις. 10, Νομοθέτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

170. Φωνηεντόλιπον.

σκς-νρ-νθρπς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωταθλητοῦ

171. Γρῖφος.

Τ Τ Τ ς'

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 6, καὶ 7.

44. Πανδαιμόνιον (Πάν, δαίμων, ἴον.)—45. Γύαρος-Γαῦρος.—47. Κρόταλος-κρόταλον.

46. ΠΕΡ-ΣΕ - ΦΟ - ΝΗ
ΣΕ-ΒΗ-ΡΟΣ
ΦΟ-ΡΟΣ
ΝΗ

48. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Ρ,Ξ:
Σ
ΡΑΞ
ΞΥΡΟΣ
ΠΡΑΞΙΑΣ

49 ΑΜΑΣΙΣ - ΑΝΑ-ΝΑΣ (ΑθηνΑ, ΜένωΝ, ΑἴθρΑ. ΣδλωΝ, ἸμέρΑ, ΣάμοΣ.) — 50. Κούρεψε τ' αὐγό καὶ πάρε τὸ μαλλί του. — 51. *Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἔρις ἦσαν ποτὲ Θεοί* (ὡάρ εἰς κε-ἠέρ εἰς εἰς - ἂν ποτὲ Θεοί.)

---

52. Ἀηδὼν (ἀεί, Δών.)—53. Τύφος-ὕφος.—54. Ὑφαίνω-Φαινώ.

55. Δ Η Μ Η Τ Ρ Α
Η Ε Α Ρ
Μ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν
Η Ι Ι Η
Τ Α Κ Ι Τ Ο Σ
Ρ Ο Ο Ι
Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ

56-57. 1. *Χειμών*, λειμών, λιμῶν, σιμῶν, σιμόν, σιμός, Σῖμος, Σάμος, Σάρος, θάρρος, *θέρος*· 2. *Μήν*, μέν, ἕν, ἄν, ἄς, ὅς, σός, ὅσος, ὅλος, ἕλος, *ἔτος*. — 58. Κουφέτα (ΚΟΥΦΕ, ΤΑ...) — 59. ΓΝΘ-ΣΓΝ (γνῶθι σαυτόν.) Α-ΕΟ-ΑΙΟ (πᾶν μέτρον ἄριστον.) —ΓΑμος, ΝΕῖλος, ΘΟλος, ΣΑλαμίς. ΤΙβερις, ΝΟυμᾶς.) —60. (κατὰ τυπογραφικὸν λάθος 68:) *Ὁ ἐπαίτης ἐπαιτεῖ* (ο ἐπ' ἐτ εἰς ἐπ' ἐτ ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Καὶ ἀπό μένα, ἀγαπητὲ ***Μαρμαρωμένε Βασιληᾶ***, δέξου ἐνθερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὴν περιφανεστάτην σου νίκην. Σοῦ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας καὶ εἰς ἀνώτερα. —***Τσιγγάνα.*** *(Η, 177)*

Χαῖρε! *Δυστυχὴς Ὕπαρξις*! Ἐπανωφόρι ἀρνοῦδω...!!! — Δακτυλιδάκι γυαλιστερό!! — Προσεχῶς! — Ὁποία τρισευδαιμονία!! — Ἀλλ' ἡ Σοφία τοῦ πνεύματος;;; — Ἀ! νανίσκε! Ἐδῶ τί ζητεῖτε;; — Συναρμόσατε...!!! — Σαγιώρ...ρρρ...ρρρ ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.* *(Η, 178)*

Στὸν *Διπλωμάτη* θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ ...τὴν ἀνέλπιστον ἐπιτυχίαν 'στὸ Δημοψήφισμα. — *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, *Διοπτροφόρος.* *(Η, 179)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάντιον.